

Medlemmer om at være opmærksomme paa at stemme imod Landstingets Forslag, forudsat at jeg har Ret i min Formening om, at denne først vil komme til Afstemning. Man vil formodentlig opfatte det Spørgsmaal, hvad der vil ske, hvis Folketinget nu fastholder sit tidligere Standpunkt. Sa vi vide, at derefter kommer Sagen til Afgørelse i Landstinget, og hvad Landstinget vil bestemme sig for, naar der foreligger en Afgørelse fra Folketingets Side, kan man jo ikke vide; men naturligvis er det muligt, at Landstinget fastholder sin tidligere Opfattelse, uagtet det er givet, at det vil have til Følge, at der ikke nu kommer nogen Lov. Det er muligt, at Landstinget vil ved sin Afstemning bringe det dertil, at Sagen strander for Djebliffet, og det er da meget naturligt, at ærede Medlemmer ville spørge sig selv: hvad vil der ske i saa Tilfælde? Svaret er simpelt dette, at saa vil der foreløbig ikke ske noget til Gennemførelse af de Love, som have foreligget for Rigsdagen. Jeg antager, at den ærede Minister ikke vil anfse sig bemyndiget til at foretage den Forlægning af Stationen, som Folketinget har ønsket, idet Landstinget har været derimod; og jeg antager ligeledes, at Ministeren ikke vil anfse sig beføjet til at foretage en Udvidelse af Stationen, for hvilken Landstinget har udtalt sig, idet Folketinget har stemt derimod gentagne Gange; den ærede Minister vil altsaa efter min Overbevisning ikke gøre nogen af Delene, der vil altsaa for saa vidt ikke ske noget. Men, kunde man mene, vil ikke denne Udskydelse af Sagen kunne virke meget uheldig? Dertil skal jeg svare: efter min Overbevisning vilde det ikke være uheldigt i og for sig, at Sagen udskydes, men jeg mener, at man maa hellere udskyde Sagen i en kortere Tid end træffe nu en Afgørelse, som maa siges at være uheldig, og som vil virke stadelig, ikke blot paa den nærmeste Fremtid, men for en meget lang Fremtid endogsaa, og som vil føre til — det er min Opfattelse — at man om kortere eller længere Tid vil foretage den Omlægning, som Folketinget nu anbefaler, og da vil den blive meget kostbar.

Men i øvrigt ser jeg ikke rettere, end at i det væsentlige vil man i Sommerens Løb kunne fremme Jærnbaneanarbejderne derovre derved, at man fører Møllestrup-Banen ind i alt Fald til den nærmest liggende Station ved Møllestrup-Bejen, som vel er en $\frac{3}{4}$ Mil fjærnet fra Viborg. Man vil da i alt Fald til Efteraaret kunne bringe Sagen for, og hvis man da kunde komme til en Afgørelse, saa forekommer det mig ikke, at der kan siges at være sket nogen stor Skade derved; thi Meningen var jo ikke, at den paagældende

Bane skulde aabnes for den almindelige Færdsel før 1893, og hvis altsaa Banen blev færdig paa de sidste 3 Fjerdingvej nær i Sommerens Løb, saa kan jeg ikke antage, at det vil medføre noget saa overordentlig længt Ophold at saa den fuld færdig, naar der blev Ænighed mellem Tingene til Efteraaret, og jeg kan ikke andet end fastholde det Haab, at hvis man nu lader Sagen ligge rolig $\frac{1}{2}$ Aars Tid, saa vil det være muligt at finde en Løsning, hvorom der kan samles større Ænighed, end der synes at være muligt i Djebliffet. Jeg kan ikke andet end fastholde det Haab, at naar man ret kommer til Bunds i denne Sag og kommer til at kende de stedlige Forhold derovre, saa vil man erkende, at det er naturligt at gaa den Vej, som Folketinget gentagne Gange har antyndet.

Ærede Medlemmer ville paa et Kort, som jeg har liggende her ved min Side, meget let kunne overbevise sig om, hvorledes Folketingets Linie er den eneste naturlige. Denne Linie er paa Kortet markeret med rødt, medens derimod den anden Linie, der paa Kortet er markeret med blaat, tyder hen paa meget store Sving og Omveje. Det er jo endelig muligt, at fortsatte Undersøgelser i Sommerens Løb ville kunne føre til, om ikke en Løsning, der er billigere end den, der har været Tale om, saa dog i alt Fald dertil, at man kan omtrent slaa fast, at de 505,000 Kr., hvorom der nu er Tale, ville være tilstrækkelige. Jeg har nemlig den Tro, at naar man fra Landstingets Side ikke har villet være med til nu at gaa ind paa de 505,000 Kr., hvortil Udgiften til Flytningen af Viborg Banestation nu er ansat, saa har det til Dels været, fordi man har troet, at der ikke var fuld Sikkerhed for, at Baneanlægget kunde udføres for denne Sum; men hvis det altsaa i Sommerens Løb ved fortsatte Undersøgelser kunde vise sig, at de 505,000 Kr. ville være tilstrækkelige, og der muligvis kunne spares yderligere paa et enkelt Punkt, saa nærer jeg som sagt det Haab, at saa vil det til Efteraaret været muligt at samles i Ænighed om Sagen. I alt Fald forekommer det mig, at der er saa meget, der taler for det berettigede i dette Haab, at jeg ikke kan andet end til Slutning paaent at lægge det meget ærede Ting paa Sinde, at det maa ikke i dette Djebliff ved at stemme for Landstingets Forslag staae en Afgørelse af Sagen, som vil virke i høj Grad hæmmende og uheldigt for dette Forhold for mange, mange Aar derefter.

Scharling: Under tidligere Behandlinger af denne Sag her i Tinget har mit Standpunkt været det, at over for de fra